

Peter Lehmann, tidigare lagerförman, försäljare, pedagog m m, har egen erfarenhet av att vara patient i psykiatri och är sedan 15 år aktiv i den tyska antipsykiatriförbundet. Peter har varit med och grundat den tyska självhjälpgruppen IRREN-OFFENSIVE (ung.: Dårarnas offensiv) 1980. Numera är han verksam i Verein zum Schütz vor psychiatrischer Gewalt (ung.: Skyddsföreningen mot psykiatrisk våld). Han arbetar också inom det europeiska nätverket. Dessutom reser han runt och föreläser om antipsykiatrisk och icke-psykiatrisk handlande. 1986 startade han Antipsychiatrie Verlag, som han driver helt på egen hand, utan några anställda. Ekonomiskt går det nått och jämt runt med intäkterna från de böcker Peter säljer, men, som han spetsar till det, psykiatri åstadkommer att den potentiella kundkretsen ständigt växer.

Sedan 1993 kan man beställa hem böcker från förlaget med ca 150 titlar att välja mellan. Det är böcker om antipsykiatri och självhjälpgrupper, om neuroleptika och sk runawayhouses, om psykosens och psykiatrins skilda språk på kollisionkurs med varandra. Man kan prenumerera på utgivningslistorna över aktuell litteratur, varav en del på engelska.

EN SCHIZOFREN OROSSTIFTARES SYNPNKTER

Jag hade överhuvudtaget inte begått något brott när man spärrade in mig i över ett år, definierade mig som schizofren, plågade mig med insulinchocker. Man behandlade mig som en statsfiende, som miljoner andra människor. Det skriver den kanadensiske skriftställaren Don Weitz i detta avsnitt ur Statt Psychiatrie.

Här följer några av de viktigaste uppgifterna för antipsykiatriska aktivister som jag vill ta upp. Jag skulle vilja ge stöd åt klagomålscenter och andra företrädare som bildas av före detta patienter.

Vi måste gå in på fängelserna och institutionerna och upplysa de intagna om deras rättigheter och om farorna med elchocker och neuroleptika, likaväl som att stödja dessa intagna att få sin rätt, delta i bekämpandet av psykiatri och regeringens lögn och förtryck. I händerna på varje intagen på anstalt och i fängelse skulle jag vilja sätta information om: elchockbehandling, psykofarmaka, självhjälpgrupper, medborgerliga och mänskliga rättigheter.

Naturligtvis måste vi ställa kravet att få gå in på anstalter och fängelser med denna information, och om vi inte får det måste vi ta till civil olydnad.

Arbetet måste göras av oss

Psykiatri-offren och deras allierade måste ta till orda mycket starkare och demonstrera mycket oftare. Detta arbete måste göras av oss, de förtryckta. Vi måste stärka det juridiska upplysningsarbetet, vi måste visa oss mera, så att vi får mera gehör. Vi måste ha mer kontakt med våra systerorganisationer, patientgrupper, fånggrupper, kvinnogrupper, fredsgrupper, patientorganisationer och liknande förbund.

Vi måste söka likasinnade överallt. Varje stat och varje region behöver en egen antipsykiatrisk kärngrupp. Vi måste gå ut på gatorna, in på institutionerna och gra-

tis dela ut våra tidskrifter och annat antipsykiatrisk material, anordna fler konferenser och fler lokala kommittéer. Och vi måste gå ut i TV för att skildra våra öden med våra egna ord, för att angripa lögnerna om "sinnessjukdom", "schizofreni", "farliga psykpatienter", "den terapeutiska nyttan av elchocker" - lögn som massproduceras av psykiatri, dess medlöpare och massmedia. Det måste finnas enskilda personer och grupper för att göra detta svåra arbete.

Antipsykiatrisk koalition

Allt detta syftar till att bygga upp en bred antipsykiatrisk koalition. För att få igång detta räcker en handfull människor, likgiltigt var man befinner sig. Ta t ex USA:s första antipsykiatriska patientgrupp, som bildades 1948 i en av de mest repressiva institutionerna, Rockland State Hospital, en psykiatrisk anstalt i New York. Denna grupp kallade sig WANA

(We Are Not Alone). Jag kan föreställa mig att några av de intagna sade: "Vi har fått nog av den här skiten! Skitigare kan vi inte få det, låt oss slåss!" Och det gjorde de också.

Svarta, infödda, bögar, lesbiska, kvinnor, barn, fångar, gamla och många andra, de blir alla hunsade och diskriminerade av psykiatri och staten. En enda människa eller en liten grupp kan få laven i rullning. En enda kontroversiell handling eller avvikande ställningstagande, en enda protestaktion, en enda civil olydnadshandling kan slå ned som en blix och göra slut på mörkrets makter. Enligt min uppfattning finns det på varje psykiatrisk anstalt och i varje fängelse minst en person som har kvar sin kampanda.

Vi måste leta reda på dessa kraftkällor och ge dem stöd.

I min kamp, mitt krig mot psykiatri varken kan eller vill jag kompromissa, eftersom psykiatri fortfarande är så pervers och så oförmänskligande. Det äcklar mig så alltigenom när jag ser en "god" själs-plåtslagare (kvackare) slå sig ned hos dig i godan ro och prata med dig, klappa dig på huvudet, ge dig en psykia-

EN SCHIZOFREN OROSSTIFTARES SYNPUNKTER

trisk etikett och skriva ut en "antipsykotisk" medicin. Det är precis samma nedlåtande, förnedrande dynga som vi alltid har haft. Vem behöver detta?

Vi, som mot vår vilja spärrades in, diagnosticerades och behandlades, ohörda, utan rättsligt förfarande, vi är inte psykiskt sjuka, manodepressiva eller schizofrena och har aldrig varit det. Vi är helt enkelt rasande, sorgsna, förvirrade, nervösa eller oanpassade. Vi måste vägra att pladdrande återge psykiatrens förvirrande termer och finna oss i plågorna, vi måste se sanningen i ögonen. Det är sant att vi spärras in och torteras på grund av vad vi känner/tänker/tror och att vi förhåller oss därefter, eftersom andra människor anser

att vi är sinnessjuka, psykotiska eller farliga, eftersom vi hör röster som inte de hör, ser saker som inte de ser, eftersom vi åker fast för detta, att vi talar med oss själva eller med projektioner av oss själva, eftersom vi är högljudda, dissidenter, oliktänkande.

Inte begått något brott

Jag hade överhuvudtaget inte begått något brott när man spärrade in mig i över ett år, definierade mig som schizofren, plågade mig med insulinchocker. Man behandlade mig som en statsfiende, som miljoner andra människor. Därför betecknar jag psykiatriska patienter som politiska fångar, som man med orätt berövar friheten och andra mänskliga rättigheter och som man torterar då de håller fast vid avvikande värderingar och övertygelser. Amnesty International ser det på ett annat sätt, men under täckmanteln "terapi" och "behandling" sker orättfärdigheterna som

förut: inte i före detta Sovjetunionen men i de "fria" länderna som t.ex. Canada och USA. Amnesty International utgår naivt från (enligt deras psykiatriska konsult) att det inte finns politiska fångar eller psykisk tortyr i den fria världen. Vi är skyldiga oss själva och våra medpatienter att sätta stopp för det psykiatriska förtrycket, att undanröja hela psykiatrin, stänga alla psykiatriska fängelser, som utger sig för att vara sjukhus, och fortsätta att utveckla och kräva egna, humana alternativ; det finns redan några sådana. Då och endast då, blir vi vansinnigt mycket friare att själva bestämma värdet på våra liv.

Så länge det fortfarande finns psykiatriska patienter, politiska fångar, är ingen av oss fri. Vi har den moraliska plikten att själva befria oss från psykiatrens tyranni. Vi kan segra och vi måste segra. Tillsammans är vi oslagbara!

Översättning Annika Malmqvist